

PROLOG

Eu am enorm de multe de spus în legătură cu viața mea de om dar și cu viața mea profesională desfășurată în decursul unei perioade de timp mai mari de peste o jumătate de secol.

Totuși, rândurile care urmează cuprind doar o mică parte din gândurile și amintirile pe care vreau să le las oamenilor pe care i-am iubit. Scrisul este în esență o simultană focalizare a științei și a conștiinței care ne deschide accesul în domeniul trecutului și ne fac să fim într-o inefabilă rezonanță cu baza culturală și imaterială a lumii.

Alteori, scrisul este o contemplație a principiului immanent și transcendent al tuturor acțiunilor și lucrurilor care se desfășoară în societate, este ca un act de evocare, empatie și dragoste care îți creează o stare egosintonică internă superioară intenției și sentimentului.

Greutățile suferite din cauza resentimentelor lipsite de orice fundament n-au meritat să fie scrise, fapt datorită căruia au fost eludate.

Nu este niciun merit să fii tânăr pentru că toți ne naștem tineri cu nevinovăția curată a copiilor. Păstrez totuși nealterată tinerețea intelectuală și sufletească împreună cu simțul umorului.

Când suntem tineri, credem că viața ni se cuvine și că este eternă. Când ne îndepărtăm tot mai mult de tinerețe, descoperim că viața este un dar de sus. Nu putem fi eterni, dar este în puterea noastră să ne înțelegem destinul și să creăm o operă durabilă care să lase urme în eternitate. „Dacă nu vrei să fii uitat după ce ai murit,

scrie lucruri care merită să fie citite, sau fă lucruri care să merite să fie scrise după dispariția ta” (Benjamin Franklin).

„Orice carte este monumentul cel mai durabil deși e din hârtie” (Dostoievski).

Ceea ce poate făuri fiecare dintre noi este adultul sau vârstnicul vajnic definit ca un aliaj de timp, de trudă, de experiență, de înțelepciune și de vrajă.

Puterea de muncă excepțională, capacitatea de a mă conecta și deconecta la/de la diverse activități de câteva ori în cursul unei zile, conștiința datoriei, înțelegerea necesităților de moment și de perspectivă, dorința de a fi util colectivității prin acțiuni benefice, m-au dus la obținerea victoriei spiritului și intelectului asupra mediocrității.

Am rezistat, am supraviețuit și am ținut capul sus în fața neajunsurilor de orice fel, îmbinând spiritul cu acțiunea, credința cu lupta, însușirile intelectuale cu scopurile imediate ale vieții și comprimând la minimum timpul-odihnă în favoarea timpului-muncă.

Nu am putut fi de acord cu toată lumea și nici nu a fost necesar, dar a trebuit să aleg calea prin care să greșesc cât mai puțin.

Faptul că nu m-am mai supărat, că mi-am dezvoltat tendința de a-mi considera dorințele și visele o foarte posibilă realitate, i-a exasperat pe mulți dintre dușmanii mei.

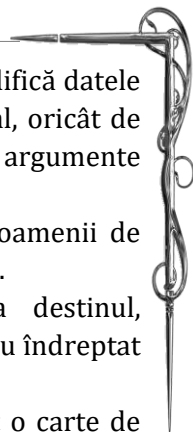
Eu nu am refuzat să văd realitatea, ci am încercat doar să-i dau o altă culoare, eventual o altă nuanță.

Pentru mine, viața a fost destul de dură, iar dificultățile cu care m-am confruntat, m-au dus în situația de a uita că mai există lucrurile frumoase și culoarea roz.

Viața m-a învățat că nu-mi folosește nimic să mă plâng și să fiu nemulțumit. Dar ca să pot vedea cât mai departe a trebuit să urc cât mai sus.

Am fost bun și generos cu toată lumea, am făcut numai lucruri bune pe care în ziua de azi nimeni nu le mai face, am fost cinstit și corect pe toate planurile.

Aici am avut în vedere sfaturile lui Dalai Lama: „Fiți amabil ori de câte ori este posibil; întotdeauna este posibil”.

Dar, ca în orice evocare, timpul estompează și modifică datele și faptele reale, iar subiectivismul le deteriorează parțial, oricât de mare ar fi silința de a expune totul cu acribie și cu argumente peremptorii.

Uneori, caracterele au fost modelate strâmb iar oamenii de valoare și-au croit drum cu greu pentru a se putea afirma.

Alteori, pentru a putea progresa și corecta destinul, caracterele modelate de adevăr, iubire, corectitudine, s-au îndreptat spre alte orizonturi.

Buchetul meu de confesiuni nu este altceva decât o carte de învățătură alcătuită din mesaje ale minții și inimii mele, în care sunt îngemănate devoțiuni de-o viață, prietenii și colaborări cu diferiți oameni, sudate prin fluidul secret al credinței, căldurii, sincerității, dragostei, solidarității, respectului și prețuirii.

Tulburătoare prin infailibilul lor, respectivele calități au și un caracter persuasiv deoarece reprezintă un mod de a fi al unei demne afirmări.

Oricum, peste toți anii trecuți am înaintat cum am putut pe calea desfundată a vieții, cu echilibru, vigoare, inteligență, tact, bunătate, generozitate, calm, gentilețe firească și noblețe înnăscută, garanții ale adevăratei colectivități umane, fără grandilocvență, patetism și gesticulații acaparante.

Onest, loial, am făcut toate acestea în detrimentul sănătății mele, al timpului meu de odihnă și uneori al propriilor mele interese.

Arhitectura personalității mele nu a fost prozaică ci s-a dovedit a fi aceea a unui om generos a cărui viață și-a dăruit-o binelui altora. Modestia este de fapt ceea ce susținea și Voltaire când afirma „Un om de spirit și de bun simț spunea odată despre un doctor, plin de gravitate: omul acesta trebuie să fie un mare ignorant, căci răspunde la toate întrebările care i se pun”.

Numai energia stimulată de marea responsabilitate față de propria mea persoană și mai ales față de obște, mi-au determinat marile bătălii, dintre care pe multe le-am câștigat.

Mulțumescu-ți ție doamne că m-ai ajutat să-mi îndeplinesc menirea și să reușesc a face acea fuziune perfectă dintre viața personală și cea publică.

O faptă bună este mai prețioasă în ochii lui Dumnezeu decât studierea scolastică a unor foliante din biblie.

Stimez și iubesc cu lealitate, patriotism și devoțiune țara în care trăiesc.

În această lume amenințată de primejdii, seisme și transformări înțeleg foarte bine dramele sufletești ale altora numai prin răbdare, comprehensiune, bunătate și respect pentru ființa umană. De aici își trag seva nesecatele mele forțe existențiale, care mă condamnă să rămân tânăr și puternic, adică o personalitate providențială născută să pătrundă tainele, rosturile, sensurile și să înfrunte timpurile, prin longevitate spirituală.

Corect este să existe o succesiune de genul originalitate, muncă, valoare confirmată și abia apoi de succes.

Dacă doriți ieșirea din anonimat puteți reuși numai cu ajutorul originalității.

Cei mai mulți oameni se gândesc la succes în scopul de a primi nu de a dăru.

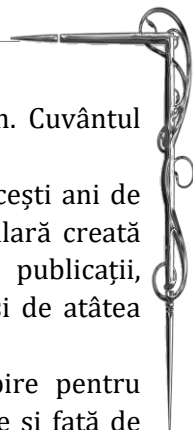
Din anonimat te scoate doar talentul și munca.

Fiecare om are un rol de îndeplinit, fiecăruia îi este dată o măsură de lumină, adaptată la nevoile timpului său și suficientă pentru a-l face capabil să îndeplinească misiunea pe care Dumnezeu i-a dat-o.

Unii oameni au fost foarte răi, iar invidia lor a funcționat ca un veritabil acid, deoarece au făcut tot ce au putut ca să mă oprească din ascensiune. Suferința mea interioară mă conducea cu gândul la gustul fierii, pelinului, chininei iar sufletul meu era trist și necăjit.

Printre motivele invocate au fost dezamăgirea, nedreptatea, necinstea, trădarea și diverse idei absurde impuse fără drept de apel, greu de suportat.

De o mie de ori mai groaznică decât suferința fizică este degradarea morală. Oricum, cel rău cade prin însăși răutatea lui.

Sunt un om fără slăbiciuni?

Fără îndoială că nu. Nici nu pot fi, sunt doar om. Cuvântul ebraic „adam” înseamnă om.

Am admirat și am iubit, am fost mândru în toți acești ani de realizările practice ale Clinicii de Neurochirurgie Vasculară creată de mine, dar și de cele teoretice materializate prin publicații, brevete de invenții și inovații, de premiile academice și de atâtea altele încât am impresia că succesele vor continua.

Dacă am greșit, a fost din bunătate și din iubire pentru oamenii mei și din simțul datoriei față de legi, societate și față de Dumnezeu.

Legea îi arată omului păcatele dar nu-i oferă nicio soluție.

Oamenii nu trebuie să fie iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neînduplecați, neiubitori de bine, obraznici, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de bine și nici fără de evlavie.

Când cineva vorbește de rău o persoană în absență, înseamnă că bârfește, iar când o vorbește de bine înseamnă că o laudă. Cei care umblă cu bârfe vorbesc numai pe la spate și nu în față prin faptul că se tem să se confrunte cu cineva. Oricum, cine bârfește nu este o persoană de încredere. Gura bârfitorului este ca o gaură de canal prin care se scurg numai mizerii.

Unii au făcut din bârfă o modalitate de a-și goli gunoiul sufletului.

Nu am umblat niciodată după zâmbetele celor mândri și nici nu mi-am pierdut curajul când cineva s-a încruntat la mine.

Munca intensă și optimismul au fost factorii de bază ai sănătății mele psihice și ai succesului de care a depins și sănătatea mea fizică.

Parc-a fost ieri, când au trecut anii? Și anii continuă să zboare.

Într-un veac turbulent ca acesta, cu oameni în permanentă căutare de repere și soluții, prezența mea reprezintă certitudinea echilibrului, calmului și siguranței.

Sunt OM cu iubire și teamă de Dumnezeu, întruchiparea modernă a modelului de tip uman, un emerit al spiritualității, o admirabilă sinteză a calităților omenești încununată de ceea ce dă ființei umane o supremă distincție, modestia.

Numai așa am putut deschide porțile tănuite ale sufletelor oamenilor, îndemnându-i la totală sinceritate și confesiune.

Respect orice ființă omenească, indiferent de apartenența sa religioasă, politică, socială sau națională, indiferent dacă este bun sau rău, bogat sau sărac, prieten sau dușman.

Mulți mă întreabă cum am timp să mă angajez în atât de multe activități (chirurgicale, publicistice, de cercetare, publice ca senator etc.), să dau curs atâtor solicitări individuale și să fac față unui număr atât de mare de probleme.

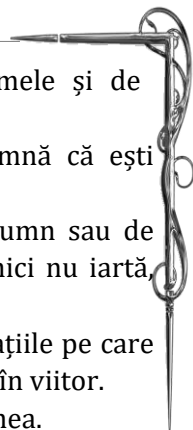
Oricum, nu sunt decât o punte între comunitățile științifice, de cercetare, publice, culturale și chirurgicale, o energie ce nu cunoaște odihnă.

Cu tradiții umaniste dintre cele mai vechi în care s-au cultivat fraternitatea, toleranța, prietenia, atașamentul față de societate și față de țară, cu virtuțile muncii, cu dragostea pentru știință și artă, cu modestia, dar și cu oprobiul și cu acte peiorative față de intoleranță și adevăr, m-am definit ca exemplu unicat al devotamentului uman, ca pildă pentru necesitatea actului de întraajutorare umanitară cu finalitate în alinarea suferințelor.

Așa am construit o nouă disciplină umanistă a valorilor, în definirea căreia stă marele meu exemplu, conduita mea morală, gesturile filantropice, cultivarea prieteniei, vocația pentru binele obștii și al patriei, adică știința exemplului de urmat.

Ani la rând am fost modelul prin excelență pentru multe generații de elevi și studenți, pentru colaboratorii mei de pe tărâmul neurochirurgiei și științei în general și pentru auditori sau telespectatori, care mi-au sorbit învățătura rostită și căroră le-am influențat în bine anatomia și fiziologia sufletului.

Profesiile de medic și psiholog se fac din dorința de prețuire a oamenilor și din cea de descifrare a misterelor sufletești. Nu m-am

plictisit niciodată de oameni, de pacienți, de problemele și de suferința lor emoțională.

Dacă oamenii încearcă să te tragă în jos, înseamnă că ești deasupra lor.

O luptă nu se câștigă cu o singură lovitură de pumn sau de picior. Unii iartă și uită, pe când alții nici nu uită dar nici nu iartă, dovedindu-se de-a dreptul necruțători.

În funcție de tipul de personalitate dar și de aspirațiile pe care le au, unii pot trăi mai mult în trecut, alții în prezent, alții în viitor.

Lor le datorez respectul, gratitudinea și prețuirea mea.

În acest mod, prin felul meu de exprimare și comportare am devenit contagios în sensul binelui.

Numai o energie ieșită din comun, luminată de o profundă și vastă cultură, numai o clarviziune realistă stimulată de sentimentul de obște mi-au determinat marile bătălii, dintre care pe multe le-am câștigat.

Când poposesc asupra unor puncte de referință, o fac asupra modestiei, spontaneității, căldurii sufletești, umanității și rigurozității științifice care-mi dau puterea de a rezista în fața încercărilor de tot felul pe care mi-a fost dat să le întâmpin.

Ani de-a rândul mi-am amintit numai de lucruri frumoase căutând a le uita cât mai repede pe cele urâte.

Am refuzat tot timpul să bârfesc, să spun lucruri negative, critice, peiorative despre oameni, colegi și nici nu am obișnuit să mă amestec în domenii care nu mi-au aparținut.

Totuși, momentele grele de viață și capcanele timpului nu m-au ocolit, dar am știut să le depășesc, deoarece am visat și visez în continuare la fraternitate, la eliminarea urii, inepțiilor, invidiei, lichelismului, elucubrățiilor și prostiei împotriva căreia nu s-a descoperit niciun vaccin.

Valorile morale, sensibilitatea, bunătatea, delicatețea, modestia, farmecul, prietenia, și comportamentul pe care le degaj, reprezintă modul meu de viață și filozofia care m-au ajutat să obțin victoria spiritului asupra mediocrității și imposturii.